

Fantezie de toamnă

Aurel Oancea

Sălbatec trece vântul prin pomii dezbrăcați!...
Afară-i trist, iubito, și toamna-n agonie
Aruncă frunze moarte pe strada mea pustie.

În timpul ce lin curge absent la tot ce este,
La masa mea de lucru, trăiesc vechea poveste
A celor ce-și pierd vremea, de lume izolați.

O muscă, ce se pare că nu prea mă respectă,
Din când în când, îmi cântă - cu voce de insectă -
Un cântec trist de toamnă, strident și monoton,

Iar fumul de țigară, subțire, albastrui,
Asemeni unei jertfe, adusă Nu-Știu-Cui,
Din scrumiera mică, se-nalță spre plafon.

Uit să-mi golesc paharul, iar mintea-mi obosită
Nu vrea să mai lucreze în palida lumină
Și-alunecă pe-o parte, de vise doborâtă...

Pe malul unei ape, ajuns-am fără știre.
Văd sălcii plângătoare ce trunchiul și-l înclină,
Și flori mărunte-n iarbă încântă-a mea privire.

Și-apari, nălucă blondă, plutind cu pași vioi.
Cu brațele deschise, spre mine vii zâmbind,
Alerg și eu spre tine și vreau să te cuprind,

Dar ești un nor, ce-n zare se pierde-ncet, încet,
Lăsându-mă în urmă, cuprins de un regret.
Atât doar mai țin minte, nu știu ce-a fost apoi.

Îmi frec cu palma ochii, ca după un coșmar.
În cameră pătrunde tot frigul pe sub ușă,
Țigara-n scrumieră s-a prefăcut cenușă,

Iar musca de-adineaori înnoată în pahar...
Afară-i trist, iubito, și toamna-n agonie
Aruncă frunze moarte pe strada mea pustie.